

Kůň a skřivan

V dávných dobách, kdy svět byl jediná velká louka posetá květinami, lesy plné zvěře, nad loukou poletovali krásní motýli a v korunách stromů zpívali ptáci všech barev, žili také koně s docela malými hlavami. Tenkrát byl ještě svět úplně dokonalý.

Jeden hřebec s klisnou, byli to grošáci, se celé dny popásali, svobodně běhali a velmi často si představovali, že až se jim jednou narodí hříbátko, vychovají z něho velmi chytrého koníka.

Budou ho učit nejen dovednostem, ale hlavně ho povedou k hlubokému přemýšlení o všem, co ho v životě potká. Říkali si, že hlupákům se daří zle, ale chytrý kůň se ve světě neztratí.

A tak se stalo, že se jim opravdu jednoho dne narodil krásný malý grošáček. Byl to velký neposeda, co se celý den honí za motýly a běhá s hlavou stále v oblacích. Právě tam létalo nejvíce ptáků a odtud velmi často slýchal zpěv skřivana. Létal vysoko nad jeho hlavou a koník si často zařehal touhou vidět svět také z takové výšky.

Klisna s koněm měli velkou radost ze svého grošáčka a pomalu ho začali učit životu. Vedli ho k tomu, aby o všem přemýšlel, na věci, které se mu nebudou líbit, nemyslel, než něco udělá, aby si nejdříve vše promyslel, než něco řekne, aby se zamyslel, a to, co mu vadí, si odmyslel. Koník byl učenlivý, a tak se brzy stal velmi chytrým. Příroda mu sloužila jako knihovna, ve které se učil číst. Už znal všechny druhy stromů i rostlin, všechna zvířata i ptáky. Věděl, že je jeho život krátký, a tak se musí o životě a světě naučit co nejvíce.

Čas ubíhal a koník se rozhodl odejít do lesa, aby i zde mohl poznávat. Rodiče

ho vedli k tomu, aby se učil přemýšlet i o všech souvislostech. Je třeba znát, proč se určité věci dějí, co jim předchází a kam směřují. Dnem a nocí přemýšlel a vůbec si nevšiml, že mu roste hlava. Klisna s grošákem byli právem pyšní na svého koníka. Nezáleželo jim na tom, že druzí koně poukazují na jeho hlavu. Každému vysvětlili, že on je tak chytrý, že se mu zvětšuje mozek. A protože se mu už do malé hlavičky nevešel, musela mu narůst.

Ostatní koně se nejprve jejich slovům posmívali, ale pak začali přemýšlet. „Co když na tom něco bude? Vždyť to dává zdravý rozum, pokud roste mozek, musí mít více místa, a proto roste i hlava.“ A najednou se v nich objevil pocit, který ještě neznali.

Byla to závist a pocit nedokonalosti. Když oni mají malou hlavu, tedy budou mít i malý mozek, a musí tedy být hloupí! Za chvíli si toho všimnou i druzí koně a budou se jim posmívat. To už se objevil nový neznámý pocit. Byl to strach. Druzí budou chytří, a tak je mohou kdykoli oklamat. Budou chytřejší než oni. A tak se zrodil pocit méněcennosti.

Koně s malými hlavami se sešli a rozhodli, že se budou také učit. Ale ne každý kůň se mohl naučit to, co ten druhý. Začali se tedy rozlišovat a dělit. Ti, co uměli více, byli vyzdvihováni, a ti, co méně, zesměšňováni.

Nejenže byli hloupí a...